

Vain yksi puhuja esiintyi suomeksi

Olin Viron inkerinsuomalaisten liiton viime vuosikokouksessa Tartossa. Suureksi hämmästyksenä kokousta johdettiin viroksi, sillä salista tuli pyyntö ja selitys, että kaikki eivät ymmärrä suomea. Myös kaikki kokouksen asiakirjat olivat viroksi.

Miten me voimme vahvistaa suomen kieltämme ja opettaa sitä nuoremmille sukupolville, jos liiton johto toimii viroksi?

Ainoastaan yksi puhuja esiintyi suomeksi. Se oli kuulijoille iso ihana.

Toivon, että ennen seuraavaa kokousta otetaan selvää syntyneestä tilanteesta, tehdään sovinto ja jatketaan toimintaa liitossa ja seuroissa, eikä perusteta Skesaa.

Toivotan kaikille aurinkoista kevättä ja iloista kesää!

Anisja Tšerkassova
Itä-Virumaan inkerinsuomalaisten seura

Yhteistä soppaa keittämään

Inkerinsuomalaisille ja vironsuomalaisille hahmotellaan yhteistyökuvioita Tartossa

Tapasin Tarton Inkerinsuomalaisten seuran aktiivijäsenen **Anatoli Schultzin** keväisessä Tartossa. Päätimme heti alkuun aloittaa tiheimmän yhteistyön seurojemme välillä. Sovimme ensimmäiseksi tapahtumaksi yhteisen hernekeittoillan tiistaiksi 28.5. Tamperemajalle. Inkerinsuomalaiset keittävät kaikille Tartossa asuville suomalaisille hernekeittoa ja esittelevät muitakin perinne-ruokiensa reseptejä.

Tamperemajalla on kokoonnuttu hernekeiton ääreen yli kymmenen vuoden ajan joka kuukauden viimeisenä tiistaina. Perinteen aloitti jo edesmennyt Suomen konsuli **Ritva Pesonen**. Hernekeittohan ei tavallisesti kuulu sukupolveni mieliruokiin, mutta hyvässä seurassa ja vain kerran kuukaudessa se on minustakin ihan nautittavaa. Lisäksi hernekeittoon on meillä suhtauduttu välillä hyvinkin luovasti. Suomi-instituutin kulttuurisihteeri **Pertti Pyhtilä** valmisti keiton kerran pakasteherneistä ja kuohuviinistä.

Anatoli Schultz kertoi maistaneensa juuri äskettäin inkerinsuomalaisittain valmistettua kaalikeittoa, ja se oli kuulemma hieno elämys ja muistutti muinaisista ajoista. Varmaan tulevasta

hernekeitto-tapahtumasta tulee suuri elämys meille Tarton suomalaisille, kun pääsemme maistamaan ikivanhalla inkeriläisreseptillä valmistettua keittoa. Lisäksi Schultz lupasi, että inkerinsuomalaiset voivat jakaa tapaamisessa muutamakin ruokakulttuurin liittyvää perinnetietoa.

Anatoli Schultz esitteli minulle yhdessä Tarton inkerinsuomalaisen seuran puheenjohtajan **Merje Malkin** kanssa kokoamaansa listaa mahdollisista yhteistyökuvioista. Heille on tärkeää seurakunnallinen työ, ja suunnitteilla on kutsua suomalaisten pastori Markku Päiviö pitämään yhteisiä jumalanpalveluksia.

Merje Malkki nosti listassa esille myös lasten kielikylvyt. Lapset voisivat sunnuntaisin vaikka jumalanpalveluksen yhteydessä tavata inkerinsuomalaisista vanhaa polvea. Tartossahan on suomalainen koulu, jonka oppilaiden omat isovanhemmat ovat usein kaukana Suomessa. Tällainen sukupolvet ylittävä yhteistyö olisi varmaan hyvin tarpeellista.

Lisää yhteistyökuvioita pohdimme toukokuun lopulla hernekeittoillassa.

Sakari Neuvonen
Tartton Suomi-seura

Hernekeiton maku vaatii totuttelua. Helmi Neuvonen ja Marta Siim Tamperemajan hernekeitolla.

Kuva: S. Neuvonen

Epp Katus opettaa lapsille kuvataidetta Tartton taidekoulussa. Itse hän on opiskellut kuvataiteen lisäksi taideterapiaa. Eppin taidetta sävyttää halu nähdä ihmisissä ja elämässä paljon hyvää.

Inkeristä puuttuvat värit

Inkeri-lehden takakannen on tällä kertaa valloittanut tarttolainen taiteilija Epp Katus. Väriä Inkeriin! on uusi sarja, joka houkuttelee lapsia antamaan väriä inkeriläisille symboleille ja muistoille, jotka usein näyttäytyvät nuorelle polvelle ikävän mustavalkoisina.

Epp, miksi sinusta on tärkeää, että lapset tutustuvat inkeriläiskulttuurin teemoihin? - Kun oman kulttuurin motiivit ja laulut tulevat lapsille tutuiksi, alkavat ne myöhemmin ilmentyä heidän omassa ilmaisussaan. Myös aikuisten maailmassa muistelmilla, haaveilla ja mielikuvituksella on tärkeä sija. Toivon, että onnistuisin piirrosteni kautta tekemään kuva-aiheita, muistoja ja kertomuksia Inkerinmaasta lapsille jännittävämmiksi. Minua viehättävät leikkiliset, vähän mystiset tai surrealistiset kuvat ja tunteiden välittäminen niiden kautta. Nautin asettelusta, muodoilla leikkimisestä ja erilaisten, tavallisesti puhtaiden ja kirkkaiden värisävyjen sijoittelusta. Piirtäessä tunnen samantyyppistä riemua kuin lapsena väriliitujen kanssa pöydän ääressä.

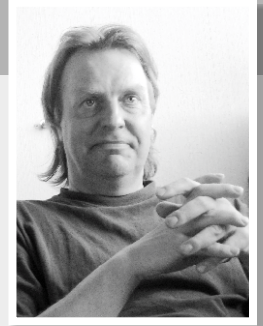
Sinulla itselläsi ei ole inkeriläisiä juuria. Millaisia ajatuksia inkeriläiseen kulttuuriin tutustuminen on sinussa herättänyt?

OITTINEN

Hannu Oittinen on virolaisen kirjallisuuden suomentaja, kirjailija, kriitikko ja Hellinna-Talsinkikaksoiskaupungin asukas. Hän kirjoittaa parhaillaan viron kielen keskusteluopasta.

Kuva: Andres Lepp

Paloo, kiihkoa ja vimmaa matkaoppaisiin

Hyvää matkaopas on informatiivinen, omakohtainen ja kiinnostava. Siis outo sekoitus oikeaa tietoa ja tunnetta. Mutta mistä jälkimmäinen syntyy? No innostuksesta, omasta suhteesta paikkaan, sen henkeen, poikkeukselliseen kauneuteen tai karmeuteen. Luitte aivan oikein. Myös ruma voi olla kiinnostavaa. Virossakin on negatiivisilla elämysmatkoilla käyty tutkimassa neuvostoarmeijan jälkeensä jättämää siivoa. Kauhistanut turisti voi vain ihmetellä, mikä järjetön porukka on saanut tuhon aikaan.

Monet oppaat ja matkaesitteet näyttävät houkuttavilta nättien värikuvien ansiosta. Silloin voi muistaa, että matkamuiistiksi hankittu kuvatekstitetty kuvateos ei kuulu genreen lainkaan, vaan oikeassa oppaassa on aina tärkeintä laatua ja tekstisisältöä. Kehnosti kirjoitetun oppaan pystyy peittoamaan vain vielä kehnompaa kritiikkiä. Arvostelutkin on nimittäin taitolaji – vaikka joskus sitä onkin mahdoton uskoa, kun lukee rimalituksia, jotka paljastavat armotta kirjoittajansa laiskuuden ja asiantuntemattomuuden. Onneksi moni kriitikko on myös tehtävänsä tasalla.

Matkaoppaiden aiheita tai käsittelyn kekseliäisyyttä rajoittaa lopulta vain luovuus. Pahimpia esteitä ovat ennakkokäsityksemme siitä, mistä oppaita pitäisi kirjoittaa, ja painotuotteet, jotka eivät ansaitse matkaoppaan kunniakasta nimeä. Kohteeksi voi pääkaupungin keskustan sijasta valita vaikka Inkerin tai Hiidenmaan syrjäkylät. Tai valaista Uulun henkistä elämää. Australialaisen Jet Lag -sarjan tapaan ovat parhaat pilailijat luoneet oppaita kokonaisista kuvitteellisista maista, kuten Molvanîasta ja Absurdistanista – ja onnistuneet tallentamaan jotain keskeistä Itä-Euroopan kummasta historiasta.

Todellisuudessa on jo pitkään tehty kirjoja, joissa on seikkaperäisesti kuvattu luontopolkuja, patikointireittejä, keskitytty yhden kylän tai polun tai talon vaiheisiin. Eivät tekijältä sanat loppu, jos rinnassa leiskuaa reissaamisen palo ja kirjoittamisen kiihko. Jos ja kun matkaopas alkaa tuntua liian niukalta ilmaisukeinolta äänelle, vimmalle ja ukkosen jylinälle, voi astua isompiin saappaisiin ja naputella vapaamuotoisen esseematkakirjan Vilsannin saarelta, selvittää perusteellisesti, mitä kaikkea Kloogan leirillä lopulta tapahtui tai kirjoittaa hultatoman veijariromanin Toomas Nippernaatin uusista seikkailuista.

- Se on vienyt minut ajatuksiin, joita muuten en päivittäin ajattelisi. Esimerkiksi miten hyvä on, kun on ole-massa kotimaa. Miltä voikaan tuntua, kun kotipaikkaa ei enää ole eikä sitä ole mahdollista saada takaisin! Olen aistinnut paljon surua ja katkeruutta. Taide-terapiaa opiskelleena ajattelen, että taitteellani voisi olla terapeutin vaikutus. Ainakin se voi ilahduttaa.

Mitä koti ja juuret merkitsevät ihmisille?

- Monilla on nykyään liikkuva elämäntapa. Siirtyessä maasta toiseen ei voi ottaa kovin paljon mukaansa. Koti voi siinä tapauksessa sijaita meidän miellesämme kuvien, laulujen ja värien muodossa.

INKERI